

Проповідь на неділю розслабленого (Віталій Тарасенко, 2018)

Categories : [Проповіді](#)

Date : 06/05/2018

Дорогі Браття і сестри у Христі, у цей пасхальний час ми згадуємо про розслабленого чоловіка (Євангеліє: лв. 5, 1-15), якого Ісус зустрів у місці, де проходили зцілення. Цей чоловік 38 років лежав паралізованим. Життя було біля нього, але він насправді не жив ним. Можливо вже змирився, звик, мабуть сказав: що так має бути. Але попри все жив ще якоюсь надією, що змусила його затриматися біля цього особливого місця. Дивне запитання Ісуса: “Бажаєш видужати?”

Після таких довгих років зберегти якість бажання, що в твоєму житті щось може змінитися? Мабуть тому чіткої відповіді не було, але було оправдання із присмаком звинувачення в сторону інших: “Не маю нікого, пане, хто б мене спустив у купіль, коли зворушиться вода, бо коли я туди приходжу, інший передо мною сходить.” Оправдання, яке не вирішувало нічого, але давало якусь надію, оправдовуючи свою неміч. А скільки у нас є подібних оправдань, які прикривають наші гріхи, і це дозволяє якось нас тримати немов “на плаву”, але ніколи не приведуть до “берега спасіння”. Чому? Бо така форма “умовної надії” утворює “умовну віру” і сумнівний наслідок: немов би я то хочу, але ... Якби інші замість мене ... А якби хтось ... Це все ознаки того, що людина в глибині своєї душі вже “розслабилась, зупинилась, опустила руки”, хоч на зовні ще показує якісь ознаки, що щось ще хоче...

Дехто ще в школі казав: я би добре вчився, якби були інші вчителі, книжки, програма, а потім виріс і: я би працював, якби була інша зарплата, керівництво, умови, або я би був добрим, якби у світі всі були би добрими... І т.д.

Така форма “умовної надії” у тому розслабленому була дуже сильно пов’язана із іншими, котрі мали б допомогти йому наблизитись до місця благодаті. І ця надія, як знаємо з історії, була марною впродовж довгих років. А скільки би треба було ще чекати? Скільки потрібно було би себе ще втішати “марною надією*”, відкладати мить вставання, Воскресіння?! (У грецькій мові слово встати і воскреснути – це одне й теж слово) Слово “Бетесда” означає “Дім Милосердя”. Виникає здивування: за всі ці роки ніхто не виявив милосердя?

Ісус виявив це милосердя! Чоловік послухав Ісуса, прийняв цей відважний наказ, життя його змінилось.

Ми проповідуємо Христа воскреслого: тому не можемо бути розслабленими!

А коли Христос не воскрес, то марна проповідь наша, то марна й віра ваша. І ми являємося неправдивими свідками Бога, бо свідчили проти Бога, що воскресив Христа, якого він не воскресив, якщо не воскреснуть мертві. Бо як не воскреснуть мертві, то і Христос не воскрес. А як Христос не воскрес, то марна віра ваша, – ви ще у гріхах ваших» (1 Кр 15,14-17).

Хто повірив у Христа Воскреслого – Живого, той повірив у Його живу присутність у власному житті, повірив як Ісус діє у житті, не дозволяє, щоб ми лежали розслабленими у наших гріхах! Це означає, що ми не можемо себе бачити, як ту паралізовану людину, яка може бути у Святому місці і залишатися далі лежачою, уповаючи, що хтось колись і якось допоможе.

Особиста зустріч з Христом, допоможе нам повстати з гріха “унинія”, “відчаю”,

Ісус зустрічає людину у храмі і застерігає

Побожні ревнителі релігійних правил зробили зауваження зціленому щодо зберігання зовнішніх приписів, саме тих приписів, що завдяки їм бідний чоловік мусі 38 років страждати біля місця милосердя? Ісус у Святому місці звертає увагу на внутрішнє духовне життя: не гріши, щоб не було гірше. Що може бути гірше за розслабленість? Смерть?

Як колись тому чоловікові, так і сьогодні Ісус говорить кожному з нас: – Оце ти видужав, не гріши ж більше, щоб що гірше тобі не сталося.

Не вартує повертатися у грішне мислення, що в спасінні хтось замість нас щось має зробити та ще й при якихось умовах, не вартує шукати спасіння в якихось приписах і законах. Лише Христос і віра в Нього є нашим Спасінням, є Ласкою Божою, котра наказує нам встати із місця застою і йти дорогою Милосердя!

о.Віталій Тарасенко

<https://kyrios.org.ua>